

Jacek Bończyk, Śmierć poety

Nie pomogły zastrzyki,
Recenzje i pomniki,
Ni kwaśne mleko:
Przyszedł szarlatan - szuja,
Obejrzał go, pobujał:
- Dementia praecox.

Toż radość była w domu,
Nareszcie koniec sromu,
Skończony kłopot !
Dozorca śmiał się setnie:
Zaraz mu nitkę przetnie
Panna Atropos.

Żona klaskała w dłonie:
Ach, przecie nadszedł koniec
Pijackich orgii.
Bólów miałam niemało,
Nareszcie twoje ciało
Wezmą do morgi.

Wszyscy stanęli kołem
Z czołem bardzo wesołem.
Prasa, kuzyni;
I szacowne to grono
Orzekło unisono:
Dobrze tak świni!

Po co dziewczki uwodził,
Nocą domy nachodził,
Sen rwąc dzieciątek;
I po co Pod Zegarem
Lał w brzucho wino stare
Świątek i piątek?

Zna go dobrze Warszawa,
Pożyczał - nie oddawał,
Nasienie drańskie;
A poetyczne dale
To były te skandale
W Małej Ziemiańskiej.

I proszę bardzo!

Dobrze ci, stary draniu,
Za grzechy nad otchłanią inferna zwisasz.
Najprzód gwiazdy i róże,
Potem stołek w cenzurze.
Sprzedajny pisarz!

Tak to nadobne grono
Radziło unisono
W śmiertelnej sali.
A że lico miał bladsze
Orzekło: Pewnie nadszedł
Koniec kanalii.

Zapachniały zefiry,
Brzękły potrójne liry,
Pierzchnęła tłuszcza.
Serce alkoholowe
Unieśli aniołowie
Na złotych bluszczach.